| | |
|---|---|
| Súd: | Okresný súd Trenčín |
| Spisová značka: | 17C/336/2013 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 3113227790 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 27. 01. 2026 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Erik Kačmár |
| ECLI: | ECLI:SK:OSTN:2026:3113227790.13 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudcom JUDr. Erikom Kačmárom v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. C., D. E. XX/XX, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

**r o z h o d o l :**

I. Súd návrh žalovanej zo dňa 07.11.2025 na prerušenie konania z a m i e t a .

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 104,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 18.10.2021 do zaplatenia.

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej nemajetkovej ujmy v sume 19.500 eur, a to od 18.10.2021 do 13.06.2023.

IV. Žalobcovi súd p r i z n á v a proti žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 47,58 %.

**o d ô v o d n e n i e :**

1.1 Žalobca sa žalobou zo dňa 01.10.2013 v zmysle jej priebežne uplatnených zmien, čiastočných späťvzatí a doplnkov (v poslednej verzii zo dňa 08.03.2022) domáhal náhrady škody v sume 242,34 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 39.500,- eur (rovnako v rozsahu doposiaľ dobrovoľne nenahradenej zo strany žalovanej), ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.06.2009 sp. zn. 2Tov/4/2009 v spojení s rozsudkom Vojenského obvodového súdu Prešov zo dňa 26.11.2008 sp. zn. 2T/2/2007, ktoré boli v časti výroku o vine a treste zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 07.04.2011 sp. zn. 6Tdo/30/2010, ako aj ďalšími rozhodnutiami vydanými na podklade zrušených rozsudkov. Zároveň sa domáhal aj úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 50.898,67 eur od 14.03.2013 do 28.10.2021 a zo sumy 39.742,34 eur od 29.10.2021 do zaplatenia.

1.2 O tomto žalobnom návrhu súd rozhodol rozsudkom zo dňa 23.06.2022 tak, že konanie v časti prevyšujúcej žalovanú sumu 39.742,34 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.826,06 eur od 14.03.2013 do 28.10.2021 a zo sumy 17.982,39 eur od 29.10.2021 do zaplatenia zastavil. Ďalej rozhodol o splnení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 19.500 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy a sumu 104,60 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 18.10.2021 do zaplatenia titulom náhrady škody (náhrady trov obhajoby žalobcu v rámci trestného konania). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej súd náhradu trov konania nepriznal. O časti podanej žaloby, resp. o časti uplatneného nároku tak už je právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 17C/336/2013 zo dňa 23.06.2022 v spojení s nižšie uvedeným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne.

1.3 Na základe odvolania oboch sporových strán v tomto spore prebehlo odvolacie konanie, v ktorom odvolací súd, a to Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp.zn. 27Co/84/2022 zo dňa 28.03.2023 rozhodol tak, že pripustil späťvzatie žaloby v časti o náhradu škody v sume 137,94 eur s 8,75% -ným ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 14.3.2013 do zaplatenia a konanie v tejto časti zastavil. V časti, ktorou súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v sume 19.500 eur potvrdil. V časti, ktorou súd uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi náhradu škody v sume 104,60 eur s 5% -ným úrokom z omeškania z tejto sumy od 18.10.2021 do zaplatenia zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti uplatneného úroku z omeškania zo sumy 19.500 eur a v časti o trovách konania takisto zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.4 Po tomto odvolacom konaní na základe dovolania žalovanej prebehlo aj dovolacie konanie, v ktorom dovolací súd uznesením sp.zn. 6Cdo/142/2023 zo dňa 15.07.2025 rozhodol tak, že dovolanie žalovanej odmietol.

1.5 Následne po vrátení spisu súdu prvého stupňa od dovolacieho súdu, súd vo veci nariadil pojednávanie, za účelom rozhodnutia o zvyšku žaloby, o ktorej nebolo rozhodnuté v zmysle čiastočne zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/84/2022 zo dňa 28.03.2023. Súd tak následne konal a rozhodoval o 1/ časti uplatnenej náhrady škody v sume 104,60 eur, spolu s úrokom z omeškania z tejto sumy, o 2/ úroku z omeškania z právoplatne priznanej nemajetkovej ujmy a o 3/ trovách tohto konania.

1.6 Dňa 10.11.2025 bol súdu doručený podľa § 164 Civilného sporového poriadku návrh žalovanej na prerušenie konania, a to do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalovanej zo dňa 24.10.2025, vedenej pod sp. zn. Rvp 2902/2025. Tento návrh odôvodnila žalovaná tým, že dňa 01.09.2025 bolo žalovanej doručené uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/142/2023 zo dňa 15.07.2025, ktorým súd odmietol dovolanie žalovanej a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Dňa 31.10.2025 žalovaná doručila Ústavnému súdu SR ústavnú sťažnosť proti porušeniu základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/142/2023 zo dňa 15.07.2025. Ústavný súd SR o sťažnosti žalovanej zatiaľ nerozhodol. Vzhľadom na vyššie uvedené, má žalovaná za to, že v prípade prejednávania a rozhodnutia v predmetnej veci Okresným súdom Trenčín do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalovanej, vznikne reálna hrozba porušenia právnej istoty žalovanej, keďže by mohlo dôjsť k vytvoreniu právneho stavu, ktorý môže byť v konečnom dôsledku v rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu SR o sťažnosti žalovanej. K uvedenému návrhu sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 20.11.2025 tak, že navrhol, aby súd tento návrh žalovanej zamietol. Odôvodnil to tým, že konanie začalo už v roku 2013, prevažuje záujem na rozhodnutí súdu a rozhoduje sa už iba o úrokoch z omeškania a o trovách konania.
2.1 Pojednávania vykonaného za účelom rozhodnutia o zvyšku žaloby sa zúčastnila iba zástupkyňa žalovanej. Žalobca sa z neúčasti na pojednávaní vopred písomne ospravedlnil.

2.2 Zástupkyňa žalovanej na pojednávaní uviedla, že žalovaná zotrváva na doterajšej argumentácii, pričom čo sa týka sumy 104,60 eur ako časti majetkovej škody, navrhuje tento nárok nepriznať a žalobu zamietnuť z dôvodov, ktoré prezentovala doteraz. Jedná sa o neúčelnosť týchto úkonov právnej služby v rámci obhajoby žalobcu v trestnom konaní. Tieto súviseli s uložením peňažného trestu, ktorý žalobca ako odsúdený nevykonal, pričom výkon tohto trestu bol NSSR odložený. Čo sa týka úrokov z omeškania z nemajetkovej ujmy, argumentácia ohľadne ich nepriznania je súčasťou aj ústavnej sťažnosti, pričom ak by súd neprerušil toto konanie navrhuje, aby urobil iné opatrenie zamedzujúce tomu, aby neboli dve protichodné rozhodnutia. Ohľadne rozhodnutia ohľadne trov tohto konania ponecháva rozhodnutie na súd. Žalovaná si v prípade úspechu uplatňuje náhradu trov konania. Nemá žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Nemajetková ujma v sume 19 500 eur na základe rozhodnutia súdu v tomto konaní bola žalobcovi vyplatená dňa 13.06.2023.

2.3 Na vykonanom pojednávaní sa súd oboznámil iba s jedným listinným dôkazom, a to potvrdením o zaplatení sumy 19.500 eur žalobcovi žalovanou zo dňa 13.06.2023 na č.l. 564. Následne súd rozhodol o vyššie uvedenej doposiaľ nerozhodnutej časti žaloby a o trovách konania. Súdom zistený skutkový stav, ktorý bol konštatovaný v rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 23.06.2022 nebol medzi sporovými

stranami ďalej sporný a súd naň vzhľadom na potrebu rozhodnutia o náhrade škody v sume 104,60 eur a o úrokoch z omeškania z tejto sumy a z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy odkazuje.

3.1 Odvolací súd v rámci rozsudku sp. zn. 27Co/84/2022 zo dňa 28.03.2023 v časti týkajúcej sa uplatnenej náhrady škody v sume 104,60 eur uviedol, že súd prvej inštancie pri jeho posudzovaní neaplikoval a v nadväznosti tiež ani príslušné ustanovenia advokátskej tarify, na ktoré § 18 ods. 3 odkazuje, samozrejme v konkretizovaní na príslušné úkony právnej služby, vo vzťahu ku ktorým žalobca v tomto prípade náhradu škody uplatňuje. Už len z tohto dôvodu pre absenciu právneho zdôvodnenia (tiež neuvedenie na tento nárok dopadajúcej právnej úpravy) nie je spôsobilé rozhodnutie v tejto časti k serióznemu odvolaciemu prieskumu pre vady odôvodnenia v podobe nedodržania parametrov pre odôvodnenie daných ust. § 220 ods. 2 CSP, keď samozrejme nemožno vylúčiť, že vecné dôvody priznania nároku doposiaľ uvedené v odôvodnení aj v jej svetle budú správne.

3.2 Súd viazaný týmto právnym názorom odvolacieho súdu k opätovnému rozhodnutiu o tejto časti uplatneného nároku uvádza nasledovné:

3.3 Podľa § 8 ods.1 písm. b/ zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ďalej aj ako „zák.č. 514/2003 Z.z.“ právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

3.4 Podľa § 18 ods.1, ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

3.5 Vo vzťahu k žalobou uplatnenej škode spočívajúcej v trovách obhajoby za dva úkony právnej služby a to: 1/ žiadosť o upustenie od výkonu peňažného trestu zo dňa 08.02.2010 (uplatnené podľa § 14 ods.1, ods.2 vyhlášky v 1 základnej sadzby v sume 45,09 eur) a 2/ sťažnosť zo dňa 22.03.2010 proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2T2/2007 VOS-1046 zo dňa 11.03.2010 (v sume 45,09 eur), + 2x 7,21 eur ako režijný paušál, súd konštatuje, že je dôvodná.

3.6 Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 28.04.2022 na č.l. 344 a nasl., tak medzi sporovými stranami nebolo sporné, že uvedené úkony obhajoby boli vykonané. Výška tejto škody takisto nebola zo strany žalovanej rozporovaná a súd takisto nezistil žiadny rozpor s predmetnou vyhláškou č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom do 31.05.2010. Podľa § 14 od.2 písm. c/ a písm.d/ vyhlášky odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: c) odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu, d) ak ide o výkon rozhodnutia alebo exekúciu, prevzatie a prípravu zastúpenia, návrh na začatie konania, vyjadrenie k takému návrhu, zastupovanie na pojednávaní, odvolanie proti rozhodnutiu a vyjadrenie k takému odvolaniu. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd určil podľa § 12 ods.3 písm.b/ vyhlášky. Podľa § 12 ods.3 písm.b/ vyhlášky pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov a neprevyšuje desať rokov, jedna osmina výpočtového základu. Výpočtový základ v roku 2010 bol vo výške 721,40 eur. Ku každému z týchto dvoch úkonov patril obhajcovi žalobcu podľa § 16 ods.3 vyhlášky aj režijný paušál – náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu pre príslušný rok, v ktorom bol úkon právnej služby poskytnutý. Preto súd v tejto časti žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu škody ako uplatnené trovy obhajoby vo výške 104,60 eur (45,09 + 7,21 + 45,09 + 7,21).

3.7 Nedôvodná je obrana žalovanej, v zmysle ktorej má žalovaná za to, že predmetné úkony boli uskutočnené vo vzťahu k výkonu peňažného trestu, ktorý žalobca napriek jeho uloženiu nevykonal, navyše vo výsledku boli tieto úkony súdmi vyhodnotené ako nedôvodné. Je potrebné si uvedomiť, že táto žiadosť a následná sťažnosť boli podávané v čase, kedy bolo nezákonné rozhodnutie právoplatné a vykonateľné. Aj keď mohli byť žiadosť a sťažnosť skutočne nedôvodné v čase, kedy sa o nich rozhodovalo, tieto úkony právnej služby boli v priamej príčinnej súvislosti s uloženým „nezákonným" trestom. Peňažný trest bol v konečnom dôsledku uložený nezákonne a žalobca ho v skutočnosti ani nemal dostať, teda ani vykonať. Ak žalobca požadoval upustenie od jeho výkonu a následne využil svoje právo podať sťažnosť proti nevyhovujúcemu uzneseniu, je spravodlivé, tieto úkony hodnotiť ako účelné a v priamej príčinnej súvislosti s trestom (dokonca tieto úkony priamo súviseli s nezákonne uloženým trestom, od ktorého sa žalobca domáhal upustiť). Preto má súd za to, že je zákonné a spravodlivé túto ujmu na majetku žalobcu odškodniť.

4.1 Odvolací súd v rámci rozsudku sp. zn. 27Co/84/2022 zo dňa 28.03.2023 v časti týkajúcej sa uplatneného úroku z omeškania z náhrady škody v sume 104,60 eur uviedol, že súd prvej inštancie ust. § 8 zákona o zodpovednosti za škodu pri rozhodovaní o týchto nárokoch neaplikoval napriek tomu, že pre posúdenie právnych otázok, menovite k týmto nárokom sa vzťahujúcim, je významné. V ust. § 8 ods. 1 až 3 zákona o zodpovednosti za škodu sa teda upravuje, kto má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste a za akých podmienok, pričom systematika právnej úpravy v ods. 1 pod písm. a/ a b/ a v princípe aj pod ods. 2 upravuje, kto má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, a bez ohľadu o ktorý prípad uvedený v týchto ustanoveniach ide, zároveň v druhej vete § 8 ods. 2 a v § 8 ods. 3 uvedeného zákona ustanovuje niektoré kritériá na určenie výšky náhrady škody, čo je samozrejme dané už vyššie zmienenými špecifikami trestného konania spočívajúcimi v tom, že samotným zrušením rozhodnutia o treste z dôvodu jeho nezákonnosti (§ 8 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona) sa konanie nemusí aj skončiť, ale po zrušení takéhoto rozhodnutia môže konanie v trestnej veci ďalej pokračovať, čo je z hľadiska výšky škody za podmienok stanovených vyššie uvedeným ustanovením nepochybne rozhodujúce. V praktickom živote to má potom tie dôsledky, že i keď s vydaním zrušujúceho rozhodnutia o treste je spojený vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste v zmysle § 8 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona, v prípade, ak zároveň trestné konanie naďalej pokračuje, pre nemožnosť stanovenia výšky škody vo svetle podmienok daných § 8 ods. 2 veta druhá a § 8 ods. 3 uvedeného zákona, nie je nárok z tohto práva plynúci ešte žalovateľný, a teda ani spôsobilý k uplatneniu za účelom jeho predbežného prerokovania na príslušnom orgáne, čo má zásadný význam na stanovenie počiatku omeškania žalovanej vo väzbe na ust. § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu, vychádzajúc z ktorého ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku na súde, ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

4.2 Podľa § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (v znení účinnom, teda účinnom od 01.01.2013), ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku na súde. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. V zmysle uvedeného mohlo nastať omeškania žalovanej v danom prípade dňom 18.10.2021, pretože definitívne oznámenie ministerstva spravodlivosti zo dňa 15.10.2021, že čiastočne uspokojí nárok navrhovateľa bolo právnemu zástupcovi žalobcu doručené dňa 18.10.2021 (prvotné oznámenie o výsledku prvého predbežného prerokovania nároku na náhradu škody bolo zo dňa 05.03.2013, avšak zo strany žalobcu išlo o predčasnú žiadosť). Preto podľa názoru súdu je potrebné na tento prípad posúdenia dôvodnosti uplatnenia úrokov z omeškania aplikovať § 16 ods.4 zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení účinnom od 01.01.2013.

4.3 Neobstojí argumentácia žalobcu, že počiatok úroku z omeškania je potrebné odvodzovať od v poradí prvej jeho žiadosti adresovanej žalovanej na predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, o ktorej výsledku bol upovedomený dňa 14.03.2013. Ako uviedol už aj odvolací súd vo vyššie uvedenom rozsudku, tak v ust. § 8 ods. 1 až 3 zákona o zodpovednosti za škodu sa teda upravuje, kto má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste a za akých podmienok, pričom systematika právnej

úpravy v ods. 1 pod písm. a/ a b/ a v princípe aj pod ods. 2 upravuje, kto má právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, a bez ohľadu o ktorý prípad uvedený v týchto ustanoveniach ide, zároveň v druhej vete § 8 ods. 2 a v § 8 ods. 3 uvedeného zákona ustanovuje niektoré kritériá na určenie výšky náhrady škody, čo je samozrejme dané už vyššie zmienenými špecifikami trestného konania spočívajúcimi v tom, že samotným zrušením rozhodnutia o treste z dôvodu jeho nezákonnosti (§ 8 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona) sa konanie nemusí aj skončiť, ale po zrušení takéhoto rozhodnutia môže konanie v trestnej veci ďalej pokračovať, čo je z hľadiska výšky škody za podmienok stanovených vyššie uvedeným ustanovením nepochybne rozhodujúce. V praktickom živote to má potom tie dôsledky, že i keď s vydaním zrušujúceho rozhodnutia o treste je spojený vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste v zmysle § 8 ods. 1 písm. a/ uvedeného zákona, v prípade, ak zároveň trestné konanie naďalej pokračuje, pre nemožnosť stanovenia výšky škody vo svetle podmienok daných § 8 ods. 2 veta druhá a § 8 ods. 3 uvedeného zákona, nie je nárok z tohto práva plynúci ešte žalovateľný, a teda ani spôsobilý k uplatneniu za účelom jeho predbežného prerokovania na príslušnom orgáne, čo má zásadný význam na stanovenie počiatku omeškania žalovanej vo väzbe na ust. § 16 ods. 4 zákona o zodpovednosti za škodu.

4.4 Z uvedeného vyplýva, že ak po zrušení nezákonného rozhodnutia o treste ešte prebiehalo trestné konanie (čo nebolo sporné), nebol nárok žalobcu z tohto práva plynúci ešte žalovateľný, a teda ani spôsobilý k uplatneniu za účelom jeho predbežného prerokovania na príslušnom orgáne.

4.5 V deň omeškania bola výška úrokov z omeškania 5 % ročne, určená na základe § 3 ods.1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Preto súd rozhodol o splnení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 104,60 eur od 18.10.2021 do zaplatenia.

5.1 Uvedené platí aj o poslednom nároku na priznanie úrokov z omeškania z už právoplatne priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 19.500 eur. V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu platí, že rozhodnutie, ktorým sa priznáva náhrada škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch v konkrétnej výške, už len deklaruje existenciu tejto zákonom priznanej právnej skutočnosti a nárokov z nej vyplývajúcich. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Z uvedeného je preto možné ďalej vyvodiť, že k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím šesťmesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Rozhodnutia NSSR sp. zn. 4Cdo/48/2017, 8Cdo/15/2023, 4Cdo/31/2021, 4Cdo/257/2019 alebo rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS XXX/XXXX predstavujú ustálenú prax v riešení otázky úrokov z omeškania z priznanej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ktorými bol prekonaný odlišný právny názor uvedený napríklad v rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Co/15/1997.

5.2 Preto súd rozhodol o splnení povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z právoplatne priznanej náhrady nemajetkovej ujmy za obdobie od 18.10.2021 do 13.06.2023. Ako vyplýva z listinného dôkazu na č.l. 564, t.j. z potvrdenia o zaplatení sumy 19.500 eur žalobcovi žalovanou zo dňa 13.06.2023, tak žalovaná už aktuálne v omeškaní nie je. Bola v ňom v období od 18.10.2021 do 13.06.2023, teda v období od vzniku omeškania (v zmysle záverov z predchádzajúcich odsekov 5.1 a 4.2) do zaplatenia dlžnej sumy žalobcovi.

6.1 K návrhu na prerušenie konania:

6.2 Podľa § 164 Civilného sporového poriadku ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

6.3 Súd výrokom I. tohto rozsudku zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania zo dňa 07.11.2025, pretože nie je daný dôvod na prerušenie konania. Neexistuje totiž zákonný predpoklad v zmysle citovaného ustanovenia § 164 Civilného sporového poriadku. Rozhodnutie súdu o tejto časti žaloby nie je závislé od prebiehajúceho konania na Ústavnom súde SR na základe ústavnej sťažnosti žalovanej. V tam prebiehajúcom konaní sa nerozhoduje o otázke, ktorej vyriešenie by malo vplyv na rozhodnutie

o úrokoch z omeškania zo žalovanej sumy a o trovách konania. Súd záverom uvádza aj to, že v súdnej praxi nie neobvykle dochádza aj k situácii, že Ústavný súd SR po právoplatnosti súdnych rozhodnutí, ktoré ukladajú povinnosť na plnenie, tieto zruší. Tak tomu môže byť aj v tomto konaní, pričom však súd poukazuje na skutočnosť, že toto konanie prebieha už od 03.10.2013, bolo už prerušené po dobu viac ako šiestich rokov a k nezákonnosti, za ktorú zodpovedá žalovaná došlo už pred viac ako 15 rokmi. Ak dôjde na základe zrušeného rozhodnutia súdu k plneniu, ktoré sa neskôr ukáže ako neoprávnené, resp. bezdôvodné, má ten, kto toto plnenie prijal povinnosť ho vrátiť tomu, od koho ho prijal. Čakať však, že k takejto situácii dôjde, je podľa názoru súd v tomto konkrétnom konaní (pre vyššie uvedené časové súvislosti a povahu tohto konania, ktorým sa odškodňuje nezákonnosť) neadekvátne a teda aj nespravodlivé.

7.1 K trovám konania:

7.2 Podľa § 255 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7.3 Podľa § 262 ods.1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7.4 O trovách konania súd rozhodoval podľa § 255 ods.2 Civilného sporového poriadku, pretože žalobca aj žalovaná boli v spore čiastočne úspešní. V zmysle rozsudku odvolacieho súdu, konkrétne bodov 100 až 104, na účely výpočtu úspechu sporovej strany v takomto type sporu, za základ požadovanej výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné považovať výšku prisúdeného plnenia, teda sumu 19.500,- eur, ku ktorej sa pripočíta výška žalobcom pôvodne uplatňovaného nároku na náhradu majetkovej škody vo výške 7.724,73 eur, čo je spolu 27.224,73 eur (ako nárokované plnenie). Žalobca v priebehu konania na súde prvého stupňa vzal žalobu o zaplatenie majetkovej škody v sume prevyšujúcej sumu 242,34 eur späť (čiastočnými späťvzatiami zo dňa 16.04.2021 a 08.03.2022) a neskôr v odvolacom konaní aj v sume 137,94 eur späť (po nepriznaní tohto nároku rozsudkom súdu prvého stupňa). Iba v časti sumy 656,33 eur bolo späťvzatie žaloby urobené pre správanie žalovanej, ktorá uznala ako dôvodnú túto časť nároku v rámci predbežného prerokovania nároku a dňa 28.10.2021 uhradila túto sumu žalobcovi. Pri výpočte úspechu žalobcu je potom potrebné vychádzať z prisúdenej sumy 19.604,60 eur (19.500,- eur nemajetková ujma + 104,60 eur náhrada škody), avšak bez započítania sumy 656,33 eur, pretože táto časť nároku bola žalovanou zaplatená v rámci zákonného postupu podľa § 15 a nasl. zákona č. 514/2003 Z. z., kedy žalovaná vyhodnotila sama tento nárok na odškodnenie ako dôvodný. Súd sa touto časťou žaloby už následne nemusel zaoberať. Túto sumu nemožno potom spravodlivo prirátať ani k úspechu žalovanej a preto súd pri výpočte celkového pomeru úspechu vychádza z nárokovaného plnenia v sume 26.568,40 eur (19.500 eur + 7.724,73 eur – 656,33 eur). To následne znamená celkový úspech žalobcu v rozsahu 73,79 % a celkový neúspech žalobcu, resp. úspech žalovanej vo výške 26,21 %. Z uvedeného tak čistý úspech žalobcu predstavuje 47,58 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

**Poučenie:**

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Ak žalovaná dobrovoľne nesplní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.